

ВЕЩИ ПРИ ПРОВЕРЯВАНИ ЛИЦА

НОРМАТИВНА УРЕДБА

чл. 48 от ДОПК

Разпоредбата на чл. 48 от ДОПК е пример за презумпция, целяща да осигури безпрепятственото протичане на производството, дори при липса на съдействие и предоставяне на необходимите данни и доказателства.

Съгласно чл. 48, ал. 1 от ДОПК лице, което извършва или предлага извършването на сделки с вещи или права, или държи вещи в подлежащ на контрол обект, включително като залогоприемател, за целите на данъчното облагане в съответното производство се приема, че това лице е собственик на вещите, съответно на правата, до доказване на противното.

Предпоставките за да се приеме, че стоките намиращи се в този обект са на проверяваното лице, са лицето:

- да извършва сделки с вещи или права – например при контрол се установява, че лицето продава съответната вещ;
- да предлага извършването на сделки с вещи или права - например вещта е изложена в магазинното помещение на лицето;
- държи вещи – например въпреки, че не е установено предлагане или продажба на вещта, тя се намира в складовото помещение или офиса на проверяваното лице.

Тоест фактически стоки, които са налични в обекта на проверяваното лице за целите на данъчното облагане се считат за собственост на проверяваното лице.

В случай обаче, че лицето представи доказателства, че стоките се държат в обекта на основание например договор за консигнация, то следва да се приеме, че собствеността на стоките не е на проверяваното лице. Същото е валидно и когато се установи, че вещите, налични в обекта на проверяваното лице са оставени в залог и лицето представи документи за това. И в този случай следва да се приеме, че собствеността на стоките не е на проверяваното лице.

Това означава, че презумпцията на чл. 48, ал. 1 от ДОПК относно собствеността на вещите, съответно на правата, в намиращи се в подлежащ на контрол обект, е

ВЕЩИ ПРИ ПРОВЕРЯВАНИ ЛИЦА

оборима при представяне на съответните доказателства, доказващи, че собствеността е на друго лице.

Относно стоките, намерени в подлежащия на контрол обект, за които лицето не представя документ за придобиването им, пазарната им цена се определя с допустимите по ДОПК способи, включително експертиза.

Съгласно чл. 48, ал. 2 ДОПК когато цената на вещите или правата е определена в нормативен акт, тя се приема за тяхна пазарна цена. Практически тази презумпция намира много малко приложение, доколкото нормативно определена цена в българското законодателство се среща рядко.

[Обратно към съдържанието на наръчника.](#)